

om at samle, men den er sikkert ikke berettiget, naar den skal have den Konsekvens, at man i Kraft af den kan udskille alt, hvad der har en anden Oprindelse, — det tror jeg hverken gavner en Nations Livskraft eller dens Eksistensberettigelse paa den store Verdensskueplads.

Der er saa en anden Hovedbetragtning, som maa lede os. Det er den, at vi ikke kunne anerkende, at en Afstaaelse til de Forenede Stater er stemmende med Danmarks Interesser. Det er vitterligt, at der fra en Kreds af Mænd, som ere ledende i dansk Erhvervsliv, er lagt den store Almenhed stærkt paa Sinde, at der i de dansk-vestindiske Øer er et Felt for dansk Arbejdskraft, en Plads for dansk Deltagelse i den store Verdenshandel, som det allerede med de forhaandenværende Kendsgerninger for Øje og end mere, naar der tages Hensyn til forskellige meget sandsynlige Eventualiteter, der vilde kunne bringe de Rigdomskilder, Øerne allerede ere i Besiddelse af, til at flyde, vil være meget uklogt at udelukke os fra. Der har med denne Belæring været forbundet en indstændig Opfordring til Almenheden, og naturligvis særlig til det danske Folks Repræsentanter i Rigsdagen, om, at der ikke maa blive slaaet Bom for disse Muligheder, som de selv ere villige til at føre ud i Livet og gøre en betydelig økonomisk Indsats i, ikke saa meget for deres Skyld som for det danske Samfunds Skyld, der ikke kan taale en Udelukkelse fra de store Chancer, her frembyde sig, paa en Tid, hvor Hindringer fra saa mange Sider rejse sig for et udadvendt Erhvervsliv. Vi og mange have ved disse Opfordringer følt os overbeviste om, at der er Sandhed i dette, at det vilde være en Krænkelse af Danmarks Interesser, hvis vi nu skred til en saadan Afstaaelse, som maatte blive uigenkaldelig.

Det er de to Hovedbetragtninger, hvorpaa vi ikke kunne undgaa at lægge Vægt, naar der er Spørgsmaal om at skride til en Afstaaelse.

Saa rejser der sig fra den anden Side det Spørgsmaal: er der da bydende Grunde til at gøre den Vold paa vore Følelser og at sætte den Bom for vore Interessers Udvikling, som en Afstaaelse vilde medføre? Er der bydende Grund dertil? Disse bydende Grunde kunne kun være følgende to: enten en Nødvendighed, hvori Moderlandet befandt sig eller en Pligt over for Øerne. Det første, at der skulde være en Nødvendighed for af Hensyn til Danmark at afstaa Øerne er et Standpunkt, som jeg

ikke tror kan hævdes eller i Længden vil blive hævdet fra nogen Side. En ydre Nødvendighed er der ikke Tale om. En Nødvendighed indadtil skulde jo ligge i de finansielle Forhold, i dette, at Øerne have krævet, hvad man har kaldt et betydeligt aarligt Tilskud, som vi ikke skulde have Raad til at blive ved med. Det er udtalt af den højtærede Konseilspræsident ved tidligere Behandlinger af Sagen, at en saadan Nødvendighed anerkendte han ikke. Og den kan fornuftigvis heller ikke anerkendes. Det højeste, der kunde være Tale om, maatte jo være at hævde, at det er unyttige Udgifter, at fornuftig Sparsommelighed byder at ophøre med dem, fordi Øernes Besiddelse er en Luksus. Dette er imidlertid en Betragtning, som er af en meget farlig Natur. Naar alt det skulde slettes paa vort Budget, som kan betragtes som Luksus, det vil sige alt, hvad ikke giver en ligefrem og rimelig Rente, saa vilde, tror jeg nok, Budgettet kunne lettes saa meget, at al Tale om finansielle Vanskeligheder vilde falde bort. Men dernæst er det jo ingen Luksus, hvis det er rigtigt, at hvad der anvendes derovre vil, om ikke bringe Statskassen, saa dog vort Samfund Fordele, saaledes som det af kyndige Mænd er sagt, hvad jeg før berørte. Det forholder sig jo ogsaa saaledes — hvad der er blevet tilstrækkelig oplyst under Sagens Behandling i forrige Samling — at disse Udgifter, som vi kalde et Tilskud, jo for en stor Del kun fremtræde som saadant paa Grund af en uheldig Kolonialforfatning, idet de i Virkeligheden ere Udgifter til Suverænitets Hævdelse, som burde falde paa det danske Budget, og som desuden efter manges Mening kunne formindskes meget betydeligt, naar man først kommer til den Opgave, som jo ganske vist vil komme til at foreligge: hvorledes skulle vi i Fremtiden fra Statens Side gøre vort til, at Øernes Udgifter kunne bringes til at balancere med Indtægterne. Nej, om en Nødvendighed for Danmark, som skulde lægge et saadant Tryk paa os, at vi ikke kunde unddrage os det — derom mener jeg, at der ikke kan være Tale, og det er der, saa vidt jeg kan skønne, heller ikke gjort Forsøg paa at bevise.

Men Spørgsmaalet bliver dernæst: Er det en Pligt mod Øerne at afstaa dem? Efter hvad der meddeles os og til Dels ogsaa er bevist statistisk, befinde de sig i en økonomisk Dekadence. Er det da ikke en Pligt mod dem at vedtage Traktaten, naar vi, som det har været sagt, ene